

af det ærede Medlem, og jeg maa sige, at jeg heldigvis ikke har kunnet genkende Udenrigsministeriet paa denne Beskrivelse af det ærede Medlem. I de 3 Aar, jeg har staaet i Spidsen for Institutionen, har jeg der lært at kende en Stab af pligt-opfyldende og ivrigt arbejdende Mænd, der have arbejdet i Institutionen under samme Vilkaar, jeg tror, siden 1866, endskønt Forretningerne have meget mere end fordoblet sig i den Tid, og de have aldrig faaet nogen yderligere Hjælp. Det har meget tidt kunnet bevirket Overarbejde for dem, at de have meget mere at gøre, end man kan forlange, og det kan ogsaa samtidig bevirke, at Ekspeditionen ikke altid er saa hurtig, som den skal være.

Der kan ingen mere end jeg ønske, at der skal ske Ret og Skel, og at enhver skal faa den Ret, der tilkommer ham. Som sagt, det er ikke min Sag at dømme her. Jeg ved ikke, hvordan det høje Ting vil bestemme der skal handles, om der skal nedsættes et Udvalg, eller der skal nedsættes en Kommission, og jeg, som ikke er Medlem af Tinget, har jo ikke en Gang Ret til at stemme derom. Men hvad som helst der sker, haaber jeg, at det høje Ting vil indrette det paa det bedste, saadan at enhver kan faa sin Ret.

Deuntzer: Jeg havde ikke troet det muligt, at der her i Tinget kunde fremføres en saadan Række af Paastande og Insinuationer, og heller ikke, at der kunde gives en Fremstilling, som indeholder en saadan Samling af urigtige og fordrejede Meddelelser som den, det ærede Medlem for Horsens (Fraenkel) har givet. Jeg skal gerne straks sige, at jeg tror ikke, at han er sig det bevidst, jeg tror, at han lider under en kritikløs Selvovervurdering, som gør, at han ganske misforstaar, hvad Betydning han og hans Værk have haft, og jeg tror, at til Dels dette har ført ham ind paa en sygelig Tanke om, at han er bleven forfulgt, hvad der langt fra har været Tilfældet. Jeg tror tværtimod, at det høje Ting vil se af min Fremstilling, at der er vist ham al den Imødekommenhed, som det var muligt at vise ham.

Jeg skal nu give mig til at paavise, hvorledes Forholdet i Virkeligheden var med Hensyn til hans Afskedigelse og hans Forhold. Det er ikke en tom Talemaade, naar jeg siger, at jeg gør det nødtigt, for jeg tror egentlig ikke, det vil være saa ganske heldigt for det ærede Medlem. Jeg har derfor ogsaa, som maaske nogle af de

ærede Medlemmer have lagt Mærke til, bevaret en absolut Tavshed om alt dette, og det uagtet der er kommet ikke saa lidt offentligt frem om Sagen; navnlig har jeg af og til i Bladene set, at der har været Tale om den, gennemgaaende paa en ganske urigtig og misforstaaet Maade. Jeg siger derfor, at naar jeg fremstiller Sagen, gør jeg det ikke gerne, hverken af Hensyn til Tinget eller af Hensyn til det ærede Medlem for Horsens (Fraenkel), men jeg taler, fordi jeg er nødt til det.

Jeg kan maaske straks begynde med at begrænse Diskussionen noget. Sagen er den, at hele den Lamenteren, som det ærede Medlem indlod sig paa med Hensyn til den Retssag, han havde haft, vedkommer slet ikke Spørgsmaalet om hans Afskedigelse. Han sætter den kun i Forbindelse med Afskedigelsen, fordi han selv tror, at der er en Forbindelse der, men det er slet ikke saaledes, og det fremgaar tydeligt nok deraf, at denne Retssag og denne Diskussion vare komne frem, enten han var bleven afskediget eller ej.

Naar jeg dog skal ofre nogle Ord derpaa, vil jeg sige, at de Ytringer, hvormed han omtalte de Erklæringer, og tillige de Ytringer, han brugte om Departementschefen personlig, gik noget ud over, hvad det er tilladt at sige om fraværende Mænd og navnlig om Mænd, der som disse alle ere bekendte for deres ganske ualmindelige Hæderlighed og Pligtfølelse, og ikke paa nogen Maade vilde afvige fra, hvad der er rigtigt; de vilde heller ikke gøre det, hvis Ministeren forlangte det. Det høje Ting tror vist heller ikke, at det er Forholdet. Jeg har ikke ladet dem afgive en Erklæring, nej, Sagen var, at jeg selvfølgelig ikke vidste noget om det. Hvorledes skulde jeg vide Besked om de enkelte Konsuler, der er jo mange Hundrede, det kunde jeg jo aldeles ikke. Men da der blev krævet et Beløb af 833 Kr., eller hvad det nu var, og Embedsmændene i Ministeriet udtalte, at de havde en Gang betalt det, saa vil jeg nok spørge: Hvad skulde jeg gøre andet end at sige: Naar de sige, at de have betalt det, saa kunne vi da ikke betale endnu en Gang. Og den Forbindelse, hvori dette Beløb sattes med Vekslen, er ganske urimelig og ganske fejl. Vekslen fik det ærede Medlem betalt, det var de 2,000 Kr., dem indløste vi, og disse Penge her fik han ogsaa. For saa vidt har han altsaa ikke lidt det allermindste Tab. Nej, Sagen var den, at disse Mænd afgave den Erklæring, at det ærede Medlem for Horsens, Forslagsstil-